

mat part també del comitè organitzador de diferents congressos, com les edicions II i III de la Trobada de Departaments de Català, que tingueren lloc a València el 1993 i el 1994.

Fou padrí i responsable de la *Laudatio* del doctor *honoris causa* per la Universitat de València, a títol pòstum, senyor Vicent Andrés Estellés. També fou padrí del doctor *honoris causa* per la mateixa Universitat senyor Enric Valor, membre corresponent de l'Institut.

És membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Curt Wittlin

Nat a Reinach (Basilea, Suïssa) el 1941.

Estudià romanística a Basilea, on fou deixeble de G. Colón, a París, Florència i Barcelona. Llicenciat (1960) a la Universitat de Basilea, on es doctorà el 1965 amb una tesi sobre la traducció catalana del *Trésor* de Brunetto Latini per Guillem de Copons. Actualment, és catedràtic de Filologia Romànica i Lingüística Històrica de la Universitat de Saskatchewan, a Saskatoon (Canadà). És un dels millors experts en filologia catalana medieval.

S'ha especialitzat en l'edició de traduccions medievals a Europa, particularment als Països Catalans, i dels textos clàssics—Ciceró, sant Agustí, Joan de Galles i altres—, i en l'edició i l'estudi d'autors medievals catalans.

Cal destacar l'edició, amb F. Naccarato, del *Llibre de les dones*, de F. Eiximenis i, amb A. Pacheco i J. Webster, del *Dotzè llibre del Crestià*, del mateix autor. Ha escrit diversos llibres, dels quals s'han de remarcar el *Repertori d'expressions multinominals i de grups de sinònims en traduccions catalanes antigues*, que rebé el Premi Nicolau d'Olwer de l'IEC (1989), i *De la traducció literal a la creació literària*, guardonat amb el Premi Serra d'Or (1996).

Ha publicat nombrosos articles en revistes especialitzades («L'escala de Paradís del metge tortosí Antoni Boteller», *Miscel·lània Germà Colón*, 1995; «Breu història de l'alliberament de la República Jurassiana», *Revista de Catalunya*, 1995; «Folklore and politics in Catalonia. Traditional popular activities as symbolyc expressions of nationalism», *Catalan Review*, 1993). És autor també d'articles en mitjans no especialitzats («Per què els interessa als canadencs el *Dotzè del Crestià* de Francesc Eiximenis?», *La Vanguardia*, 1987; «Una nota polèmica sobre edicions recents», *Serra d'Or*, 1979). Pertany al consell editorial de les revistes *Catalan Review* i *Caplletra*.

Participant habitual dels congressos de filologia catalana i romànica, alguns dels seus parlaments han estat publicats («El Psalteri del 1480 i altres restes de la Bíblia valenciana», *Actes del Setè Colloqui NACS*, 1996; «Joan Roís de Corella: Introducció a una concordança de les seves obres», *Actes del Novè Colloqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes*, 1993).

Ha estat membre del consell directiu (1982-1987), vicepresident (1987-1990) i president

(1990-1993) de la Societat Catalanonord-americana. També ha ocupat el càrrec de vicepresident de l'Associació d'Hispanistes Canadencs (1979-1981). Des de l'any 1988, pertany a la Reial Societat del Canadà.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Marie-Claire Zimmermann

Nada a Brest (Finisterre, França) el 1937. Per raons de salut d'un familiar, passà gran part de la seva infantesa a l'Alta Cerdanya i, malgrat la prohibició explícita del seu pare, aviat aprengué la llengua de la terra.

Estudià lletres a la Sorbona i el 1961 obtingué l'*Agrégation d'Espagnol*. En especial, demostrà interès per la poesia catalana i castellana. Del 1963 al 1970 exercí la docència a la Sorbona.

El 1967 es casà amb l'historiador Michel Zimmermann, membre corresponent també de l'IEC, de qui prengué el cognom. Tots dos feren una llarga estada a Barcelona (1971-1974) com a col·laboradors de la Casa de Velázquez. Passà molt de temps a la Biblioteca de Catalunya, treballant intensament sobre la

poesia d'Ausiàs March, aconsellada per Pere Bohigas. Retornada a París, reprengué el tema d'Ausiàs March, sobre el qual anà publicant contribucions que la crítica rebé sempre amb elogis. La culminació de la corba fou la seva celebrada tesi d'Estat a la Sorbona (*La solitude d'Ausiàs March. Recherches sur la naissance et le devenir d'un style dans la poésie ibérique*, 1984), que marcà època en els estudis d'hispanística de França i en els de catalanística.

De *maître-assistante* a la Universitat de París-Sorbona passà a catedràtica a la Universitat de Lilla (1987). Finalment, un nou concurs la dugué a ocupar la primera càtedra de Llengua i Literatura Catalanes de la Universitat de París-Sorbona (1991). Aquesta circumstància féu que fos designada directora del Centre d'Estudis Catalans de la Sorbona (1992). Actualment, exerceix ambdues funcions (la càtedra a la Universitat i la direcció del Centre).

És autora de més d'un centenar de publicacions (articles, treballs, conferències, etc.), com «Du divertissement chez Ausiàs March et chez ses successeurs (fin XVe début XVIe): du rêve de cour-théâtre au théâtre de cour», al col·loqui internacional «La fête et l'écriture» (Universitat de Provença, desembre 1985); «La reconstruction romanesque du lien familial dans *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda», *Ibérica* (1992); l'obra *Poesie espagnole moderne et contemporaine* (1995) i «Estil i consciència crítica en l'obra de Xavier Fàbregas», *Homenatge a Xavier Fàbregas* (1996). Ha fet també traduccions (*La barcarolle s'achève*, de Pablo Neruda; *Chants pour le Vietnam*, 1967).

El seu interès per la poesia no es limita al poeta quatrecentista, sinó que s'ha ocupat tam-